

FARNÍ INFORMÁTOR

POUŤ U SV. ANNY V PUSTIMĚŘI – 29. ČERVENCE 2007

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, Bůh mocně působí v životě těch, kdo doufají v jeho milost. Na přímluvu svatých Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie, jej proto prosme:

L: PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS.

- Za Svatého Otce Benedikta XVI., aby jej Pán v nadcházejícím „Roce sv. Pavla“ obdařil neochvějností víry Apoštola národů, přinášející naději Církvi i světu našich dnů.
- Za lidskou rodinu, trpící nepokoji, válkami a bezprávím, aby poznala čas míru.
- Za současnou generaci dětí a mládeže, aby skrze tajemství krásy, která ji obklopuje, došla k poznání lásky Stvořitele.
- Za mladé rodiče, aby v neopakovatelnosti lásky, která dává život, objevovali tajemství vnitřního života trojjediného Boha a ve společné modlitbě do něj dávali nahlédnout i svým dětem.
- Za naše rodiny, aby v nich vyrůstaly děti milé Bohu i lidem.
- Za turisty a cestovatele, aby v čase dovolených uměli žasnout nad mnohotvárnou Boží moudrostí, která promlouvá v kráse přírody, v historii národů i v srdcích lidí.
- Za to, aby *Pouť k hrobům apoštolů*, přinášela hojné ovoce v životě našich farností.
- Za ty, kdo završili své pozemské putování, aby došli účasti na tvé slávě.

K: Bože, ve svatých Jáchymovi a Anně jsi nám dal příklad svatých rodičů. Na jejich přímluvu vyslyš naše prosby a provázej naši rodiny svou ochranou a pomocí na cestě dokonalosti a svatosti. Prosíme o to skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

FARNÍ INFORMÁTOR

17. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 29. ČERVENCE 2007

PODIVICE, DRYSDICE

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, Pán nás vyzývá: „Proste a dostanete!“. Uposlechněme tedy jeho výzvy a volejme k nebeskému Otci, neboť On dává svého Ducha těm, kdo prosí:

L: OTČE, POSVĚŤ SE JMÉNO TVÉ.

- Za Církev, aby se po příkladu svého praotce ve víře – Abraháma, stávala prosícím lidem Božím, který svými modlitbami a obětí usmíruje hříchy světa.
- Za Svatého Otce Benedikta XVI., aby jej Pán v nadcházejícím „Roce sv. Pavla“ obdařil neochvějností víry Apoštola národů, přinášející naději Církvi i světu našich dnů.
- Za všechny, kdo byli křtem svatým spolu s Kristem pohřbeni a zároveň s ním také vzkříšeni, aby vydávali svědectví naději.
- Za mladé lidi, aby v přirozeném neklidu neztráceli pevnou víru a jasný životní cíl.
- Za turisty a cestovatele, aby v čase dovolených uměli žasnout nad mnohotvárnou Boží moudrostí, která promlouvá v krásě přírody, v historii národů i v srdcích lidí.
- Za nás, kteří se při eucharistii modlíme „Otče náš“, abychom dokázali odpouštět, když tě sami prosíme za odpouštění.
- Za všechny věrné zemřelé, aby mohli spolu s anděly oslavovat tvou dobrotu a věrnost.

K: Všemohoucí Bože, vyslyš prosby svého lidu, jimiž se připojuje k modlitbě tvého Syna a s důvěrou k Tobě volá „Otče“. Prosíme o to skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 17. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – GEN 18,20-32

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl: "Nářek na Sodomu a Gomoru je velký, jejich hřích je velmi těžký. Chci sestoupit a podívat se, zda doopravdy dělají všechno, co odpovídá stížnosti, která ke mně přichází, nebo ne. Chci to vědět!" Tři mužové se odtamtud vydali na cestu a šli do Sodomy, zatímco Abrahám stále ještě stál před Hospodinem. Abrahám přistoupil a pravil: "Skutečně chceš zahubit spravedlivého s viníkem? Snad je v městě padesát spravedlivých; chceš to místo zahubit a neodpustit kvůli padesáti spravedlivým, kteří jsou v něm? Vzdal od sebe takovou myšlenku, že bys mohl takhle jednat: usmrtit spravedlivého spolu s viníkem. To by se vedlo spravedlivému stejně jako viníkovi. Vzdal od sebe takovou myšlenku! Copak by mohl soudce celé země nejednat spravedlivě?" Hospodin řekl: "Najdu-li v Sodomě padesát spravedlivých v městě, odpustím kvůli nim celému tomu místu." Abrahám se ujal slova a řekl: "Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu, já, který jsem prach a popel. Snad bude scházet pět z padesáti, zahubiš kvůli těm pěti celé město?" Hospodin odpověděl: "Nezahubím, jestliže jich tam najdu čtyřicet pět." Abrahám pokračoval v rozmluvě s ním: "Snad jich tam najdeš jen čtyřicet." Odpověděl: "Neudělám to kvůli čtyřiceti." Abrahám řekl: "Nechť se můj Pán nezlobí a dovolí mi mluvit: Snad se jich tam najde jen třicet." Odpověděl: "Neudělám to, najdu-li jich třicet." Abrahám řekl: "Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu. Snad se jich tam najde dvacet." Odpověděl: "Nezahubím kvůli dvaceti." Abrahám řekl: "Nechť se nezlobí můj Pán a dovolí mi mluvit ještě tentokrát. Snad se jich tam najde jen deset." Pravil: "Nezahubím kvůli deseti."

ŽALM 138

Chci tě chválit, Hospodine, celým svým srdcem, – žes vyslyšel slova mých úst. – Budu ti hrát před anděly, – vrhnu se na tvář směrem k tvému svatému chrámu. Slavit budu tvé jméno – pro tvou dobrotu a tvou věrnost. – Když jsem volal, vyslyšels mě, – v mé duši jsi rozhojnil sílu. Jistě, vznešený je Hospodin, a přece shlíží na pokorného, – pyšného však zdaleka pozná. – Když procházím soužením, zachovávaš mi život, – proti hněvu mých nepřátel napřahuješ ruku. Zachraňuje mě tvá pravice. – Hospodin pro mě dokončí, co začal. – Hospodine, tvá dobrota trvá navěky, – dílo svých rukou neopouštěj!

2. ČTENÍ – GAL 2,12-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galat'anům.

Bratři! Křtem jste byli spolu s Kristem položeni do hrobu, a tím také zároveň s ním vzkříšeni, protože jste uvěřili v moc Boha, který ho vzkřísil z mrtvých. I vás, když jste byli mrtví pro své hříchy a když vaše tělo bylo neobřezáno, zase oživil zároveň s ním. Odpustil nám všechny hříchy, zrušil dlužní úpis, který svědčil proti nám svými předpisy, a nadobro ho zničil tím, že ho přibil na kříž.

EVANGELIUM – LK 11,1-3

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Jednoho dne se Ježíš na nějakém místě modlil. Když přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: "Pane, nauč nás modlit se, jako i Jan naučil své učedníky." Odpověděl jim: "Když se modlíte, říkejte: Otče, posvět' se jméno tvé. Přijď' království tvé. Chléb náš vezdejší dávej nám každý den. A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se provinuje proti nám. A neuved' nás v pokušení." Řekl jim dále: "Někdo z vás bude mít přítele a půjde k němu o půlnoci s prosbou: 'Příteli, půjč mi tři chleby. Právě totiž ke mně přišel můj přítel, který je na cestách, a nemám, co bych mu předložil.' On však by mu zevnitř odpověděl: 'Neobtěžuj mě! Dveře jsou už zavřeny a moje děti jsou se mnou na lůžku. Nemohu vstát a dát ti to.' Říkám vám: Když přece vstane a dá mu, tedy ne proto, že je to jeho přítel, ale pro jeho neodbytnost se zvedne a dá mu všechno, co potřebuje. Proto vám říkám: Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře. Je mezi vámi takový otec, že když ho syn poprosí o rybu, on mu dá místo ryby hada? Anebo když ho poprosí o vejce, on mu dá štíra? Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše nebeský Otec dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!"

POŘAD BOHOSLUŽEB: 28. července – 5. srpna 2007

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
SOBOTA 28. července	SOBOTA 16. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PODIVICE 15.30	za + Annu KOLAŘÍKOVOU, manžela, dva syny a zetě
	17. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	DRYSICE 16.30	za + Marii a Františka SYNKOVY, dceru, rodiče a +r.
		PUSTIMĚŘ 18.00	za + Marii POŘÍZKOVOU, děti, dvoje rodiče a Boží ochranu pro rodinu
NEDĚLE 29. července	POUŤ U SV. ANNY V PUSTIMĚŘI	PUSTIMĚŘ 7.30	za živé a zemřelé pustiměřské farníky
		PUSTIMĚŘ 9.00	za živé a zemřelé svatoanenské poutníky
		PUSTIMĚŘ 10.30	za Boží požehnání pro osobní a rodinný život poutníků
		PUSTIMĚŘ 14.30	Te Deum, svátostné požehnání a rozloučení s poutníky
PONDĚLÍ 30. července	PONDĚLÍ 17. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Vojtěcha MACHA, manželku, rodinu MACHOVU a MUSILOVU
ÚTERÝ 31. července	sv. IGNÁC Z LOYOLY, KNĚZ	PODIVICE 8.00	za + Františku PLISKOVOU, manžela a děti
STŘEDA 1. srpna	sv. ALFONS MARIA Z LIGUORI, BISKUP A U.C.	DRYSICE 18.00	za živé a zemřelé kněze, kteří působili v Drysicích
ČTVRTEK 2. srpna	ČTVRTEK 17. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Františka ZBOŘILA, bratra, rodiče, živou a +rodinu
PÁTEK 3. srpna	PÁTEK 17. TÝDNE V MEZIDOBÍ	DRYSICE 8.00	za živé a zemřelé drysické farníky
	PRVNÍ PÁTEK V MĚSÍCI	PUSTIMĚŘ 18.00	ROTUNDA SV. PANTALEONA za nemocné a trpící ve farnosti
SOBOTA 4. srpna	sv. JAN MARIA VIANNEY, KNĚZ		
NEDĚLE 5. srpna	18. NEDĚLE V MEZIDOBÍ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00	za +Marii SRNCOVOU, manž., dvoje rodiče a živou rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Annu TOUŠOVOU, manžela a rodiče
		PODIVICE 11.00	za + Františka ZAKOPALA a rodiče

**V PÁTEK 3. SRPNA 2007 V 18.00H: MŠE SVATÁ POD ŠIRÝM NEBEM
V ROTUNDĚ SV. PANTALEONA S UDÍLENÍM SVÁTOSTI NEMOCNÝCH.**

FARNÍ INFORMÁTOR, XIII. roč., týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božím požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks =15,-Kč/ks. Ve formátu pdf na www.pustimer-farnost.cz.

PEREGRINATIO AD LIMINA APOSTOLORUM:
symposium u Kalistových katakomb

SPOLEČNOST NÁSILÍ

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka, S.I.,
čestného občana Pustiměře)

„Násilí, samé násilí, povzdechl si starý pán a zavřel noviny. „Nemohu číst ani ty tituly.“ Staří lidé se ovšem vždy pohoršují nad zkažeností světa, který přichází hned potom, co oni mu dávali tvar a barvu. Mají ovšem po ruce dost důkazů. Mladí se snaží být optimisti. Potřebují elán do života. Proto hledají ke stejným faktům jiný přístup. U konkrétního problému násilností, o kterém píší noviny, a která se nedají ani popřít ani omluvit, obyčejně dodávají: „To všecko přece bylo v dějinách vždycky. Dnes se to jenom víc vnímá, protože se o tom všem hned ví.“ Nemůžeme popřít, že je v odpovědi kus pravdy. Dnešní komunikační prostředky, mají nesrovnatelně větší možnosti než švabachem tištěné letáčky, jaký jsem našel v babiččině Nebekliči uložený. Byl to jeden z těch, co se prodávali na jarmarku. Byla tam na čtyřech

stránkách píseň o hrozném mordu, kterýž se stal L.P.1827 v hájovně lesu v Vranova.

Zločinci byli vždycky, a ti se neštíteli ovšem prostředků, které měli k dispozici... Ale to není totéž jako ten fenomén, o kterém se diskutuje dnes: značný sklon k násilnosti, jaký se jeví u dnešní mládeže. Nejde tu jenom o ty, kteří jsou zkažení a patří do kategorie zločinců. Myslíme například na obyčejného studenta na univerzitě ze slušné rodiny a celkem ne zrovna s výstředním programem. Je pochopitelné, že diskutuje o společnosti, o spravedlnosti, že je členem kroužku, který má program, třebaš nevyzrálý a ztřeštěný. Nedivíme se ani víře mladíků, kteří doufají, že změní svět a společnost a že proto horlí. Násilnost ovšem začíná v tom okamžiku, kdy se jim zdá samozřejmým, že mají právo si opatřit bomby a vyhodit do povětří něco, co by vzbudilo pozornost. Zabít nevinného policistu, úředníka, soudce, to v této souvislosti nemůže být zločin, vždyť je to pro ideál! Ale to není všecko. Vyskytují se násilnosti i pro nic za nic, z jakési perverzní radosti něco zničit nebo dokonce zabít. I taková perverzita ovšem v dějinách byla. Dostala se občas taková individua i na trůn za vládců nad jinými. Nechme stranou otázku, bylo-li jich dřív víc nebo míň než dnes. Vždycky se však musíme zamyslet nad tím, z čeho taková zrudná mentalita vyrůstá, aby se mohlo myslit na záchranu. Náhodou jsem se dostal do rozhovoru tom s někým, kdo studoval problém z psychologické stánky, a to v Kanadě. Zvedl jsem s podivením obočí, když mě řekl, že se zabýval škodlivým vlivem plastických pytlů na odpadky na vývoj dítěte. Zpočátku jsem vůbec nemohl pochopit oč jde. Ukázal mě tedy přede dveře prvního domu a tam stál, jako v tolika jiných zemích, černý plastický pytel se smetím a s odpadky jídel, rubbish. Obecní vůz pak přijede, naloží pytle a vyveze je někam za město, kde se pálí, co se pálit dá, nebo se tím zavalují nějaké neužitečné jámy kdesi v prérii. Pokrčil jsem rameny: „Nevím, co tu může být škodlivého pro výchovu dítěte. Mít dům a město čisté je naopak požadavek pořádanosti. Běžte se podívat, jak vypadají města, kde se to nedodrhuje a nebo kde se pytle sbírají nepravdělně a mezi tím je psi

rozhrabou!“ Odpověděl mně více méně v tomto smyslu: Tak myslí všichni normální lidé a nedá se ani jinak dělat. Ale tak myslí všichni dospělí. Vžijte se však do situace malého dítěte, které začíná mít první vjemy, dostane první hračky, uloupí si první nálepku od piva nebo krabičky sýrů. I na venkově brzo děti zjistily, že jsou dospělí nepřítel č.1 těchto „pokladů“, rádi by staré krámy vyhodili. Ale dítě, nutně potřebuje ke svému životnímu vývoji, aby se s věcmi, které objevilo, také sžilo, aby k nim našlo osobní poměr. Na venkově si tedy našlo dutý strom v zahradě, odpáčenou desku v podlaze. Mělo skrýš pro svůj poklad chráněnou tajemstvím, zjevenou nejdůvěrnějšímu příteli. Tím se poměr k věcem stále prohluboval. V moderním bytě není pro skrýše prostředí. Domácí policie všecko hned objeví a staré krámy nemilosrdně končí v černém pytli na smetí. Dítě nad tím teskní, diví se tomu, a pak tam ze zoufalého napodobení hodí i hračky nové, když je přestaly bavit. Octla se tam někdy i domácí kočka k pohoršení celé rodiny. Ale čemu se teď vlastně diví dospělí? Naučili systematicky děcko odhodit všechno, co má nějaký defekt, co přestane sloužit a bavit. To mu vešlo do krve, stalo se mu to mentalitou normálního člověka našeho civilizovaného světa a věku. Divíte se pak, že jedná později v duchu tohoto principu i s lidmi? S kamarády, se snoubenkou, s manželkou, se starými rodiči a dokonce matky s nenarozenými dětmi? Proč by se to nedalo udělat s policií, se státními úřady. Mnoho věcí na světě se dá považovat za smetí, rubbish.

Druhým účinným prostředkem pro výchovu k násilnosti je podle psychologa, se kterým jsem mluvil, domácí televize. Nechtěl se zabývat programem. O tom totiž psalo mnoho a mnoho pedagogů. Všichni rozumní lidé vědí, že děti nemají mít účast na dojmecích, které nedovedou zažít, ke kterým nenajdou rozumný lidský postoj. Zůstanou rušivým prvkem v jejich podvědomí třeba i celý život. Psycholog myslel na televizi jako takovou, s programem neškodným, někdy i zvláště připraveným pro mládež. Střídá se tu obraz za obrazem, jeden pěknější než druhý: moře, hory, děti, děvčata, muži plní energie, lidské osudy, smrt, pochopitelně i krádeže, podvody, zločiny. Všecky ty obrazy by potřebovali dlouhou dobu, aby se strávily, aby se o nich uvažovalo, aby se pochopil smysl. Kdysi se na venkově deset let vypravovalo za černých hodinek, jak sousedce ukradli kohouta, když byla na pouti. Dnes vidíme v televizi za deset minut, jak vykradli banku a postřelili hlídače, jak pátračky se sirénami jezdí po městě. Ale i na ulici se málokdo ohlédně. Tím méně to působí v televizi. Takových věcí je! Kdo by si z toho měl co dělat, není to vážné. Tak se ponenáhlu rodí společnost, ve které mají násilnosti své přirozené místo, která je chrání jako les lišky. Spousta televizních dojmů nás brzo vychová k tomu, že to není vůbec nic vážného. Prý jednou se objevila uprostřed zábavného programu ošetřovatelka z nemocnice a důtklivě prosila nějakého dárce krve, aby se ohlásil telefonem, že pro něho přijedou, že jde o tragický případ. Ti kteří se dívali na program tupě mlčeli než řekl jeden: „Zhasni to!“ Nic se nemusí brát vážně, co se mě netýká.

Uvedl jsem tyto úvahy. Pochopitelně nejsem nepřítel pytle na odpadky ani televize. Skutečnou váhu těchto důvodů ať posoudí odborníci. Já ze své strany obyčejně hledám analogie, které se vyskytují v křesťanské duchovní literatuře. Staří mniši ovšem nepsali o plastických pytlích a televizorech. Ale znali a řešili radikálně zásadní problém. Věděli, jak je nešťastný člověk, který žije ve světě, uprostřed věcí a lidí, ke kterým nenajde vždy osobní poměr. Je sirotek uprostřed velké rodiny Boží. A jak ten poměr najde? Jsou k tomu metody psychologické a pedagogické. Nesmí se jimi pohrdat. Ale je tu přece jenom jeden kořen, z kterého život roste. Je to Bůh, kterého je potřeba objevit ve všem a ve všech, lásku, která nezabíjí, ale všecko oživuje.

FARNÍ INFORMÁTOR

18. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 5. SRPNA 2007

Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, u vědomí pomíjivosti všech věcí a současně povolání k jejich moudrému užívání a správně prosme všemohoucího Boha, aby nás naučil počítat naše dny a tak dojít k moudrosti srdce:

L: PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS.

- Za Svatého Benedikta XVI., aby v síle Ducha svatého vedl tvou Církev k jednotě.
- Za Církev, aby myslela na to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici, a stále více si uvědomovala, že její život je v Kristu skrytý v Bohu.
- Za všechny, kdo byli křtem spolu s Kristem pohřbeni a zároveň s ním také vzkříšeni, aby vydávali svědectví naději.
- Za mladé lidi, aby ve své horlivosti a přirozeném neklidu neztráceli pevnou víru a jasný životní cíl.
- Za turisty a cestovatele, aby v čase dovolených uměli žasnout nad mnohotvárnou Boží moudrostí, která promlouvá v kráse přírody, v historii národů i v srdcích lidí.
- Za všechny věrné zemřelé, aby mohli spolu s anděly oslavovat tvou dobrotu a věrnost.

K: Všemohoucí Bože, vyslyš prosby svého lidu, jimiž se připojuje k modlitbě tvého Syna a s důvěrou k Tobě volá „Otče“. Prosíme o to skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 18. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – KAZ 1,2; 2,21-23

Čtení z knihy Kazatel.

Marnost nad marnost – praví Kazatel – marnost nad marnost, všechno je marnost. Vždyť se stává, že někdo pracuje moudře, rozvážně a úspěšně, a nakonec to dá do vlastnictví jinému, kdo na tom nepracoval. I to je marnost a velké zlo. Co má člověk za všechno svoje namáhání a snahu, s níž se plahočí pod sluncem? Ano, po všechny dny má jen starosti; trápení je jeho zaměstnáním, ani v noci si jeho srdce neodpočine. I tohle je marnost.

ŽALM 90

Rozkazem vracíš, Bože, člověka v prach – a pravíš: ”Vraťte se smrtelníci!” – Neboť tisíc let je v tvých očích – jako včerejší den, který minul, – a jako noční hlídka. Uchvacuješ

je, jsou jako ranní sen, – podobají se pučící trávě: – Zrána kvete a bují, večer je skosena a vadne. Nauč nás počítat naše dny, – ať dojdeme k moudrosti srdce. – Obrát se, Hospodine, jak dlouho ještě budeš čekat? – Slituj se nad svými služebníky. Nasyť nás brzy svou slitovností, – ať jásáme a radujeme se po celý život! – Ať je nad námi dobrotivost Pána, našeho Boha, – dej zdar práci našich rukou, – dej zdar práci našich rukou!

2. ČTENÍ – KOL 3,1-5.9-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě. Umrťvete proto všechno, co je ve vašich údech pozemského: smilství, nečistotu, chlípnost, zlou žádostivost a chamtivost, která je modloslužbou. Neobelhávejte jeden druhého. Svléčte ze sebe člověka starého s jeho počínáním, a oblečte člověka nového, který se obnovuje k správnému poznání, aby se podobal svému Stvořiteli. Tady už není Řek nebo Žid, obřezaný nebo neobřezaný, barbar, Skyta, otrok nebo člověk svobodný, ale všechno a ve všem je Kristus.

EVANGELIUM – LK 12,13-21

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Někdo ze zástupu požádal Ježíše: ”Mistře, řekni mému bratrovi, aby se rozdělil se mnou o dědictví!” Odpověděl mu: ”Člověče, kdo mě ustanovil nad vámi soudcem nebo rozhodčím?” Potom jim řekl: ”Dejte si pozor a chraňte se před každou chamtivostí. Neboť i když má někdo nadbytek, jeho život není zajištěn tím, co má.” Pověděl jim toto podobenství: ”Jednomu bohatému člověku se na poli hojně urodilo. Uvažoval tedy sám pro sebe: ‚Co udělám? Vždyť už nemám, kam svou úrodu uložit! Tohle udělám,‘ řekl si, ‚strhnu své stodoly, vystavím větší a tam složím všechno své obilí i své zásoby. Pak si mohu říci: Máš velké zásoby na mnoho let. Klidně si žij, jez, pij, vesele hoduj!‘ Bůh však mu řekl: ‚Blázne, ještě této noci budeš muset odevzdat svou duši a čím bude to, co jsi nashromáždil?‘ Tak to dopadá s tím, kdo si hromadí poklady, ale není bohatý před Bohem.”

POŘAD BOHOSLUŽEB: 5. – 12. srpna 2007

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDELE 5. srpna	18. NEDELE V MEZIDOBÍ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Marii SRNCOVOU, manž., dvoje rodiče a živou rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Annu TOUŠOVOU, manžela a rodiče
		PODIVICE 11.00	za + Františka ZAKOPALA a rodiče
PONDĚLÍ 6. srpna	SVÁTEK PROMĚNĚNÍ PÁNĚ	PUSTIMĚŘ 18.00	za Františku SMEJKALOVOU a manžela
ÚTERÝ 7. srpna	ÚTERÝ 18. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PODIVICE 8.00	na úmysl dárce
STŘEDA 8. srpna	sv. DOMINIK, KNĚZ	DRYSICE 18.00	na poděkování za dar zdraví a Boží požehnání
ČTVRTEK 9. srpna	SVÁTEK SV. TEREZIE BENEDIKTA OD KŘÍŽE, PANNA A MUČEDNICE, PATRONKA EVROPY	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Josefa LUSKU a svoje rodiče
PÁTEK 10. srpna	SVÁTEK sv. VAVŘINEC, MUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 8.00	za farníky
SOBOTA 11. srpna	sv. KLÁRA, PANNA		
NEDELE 12. srpna	19. NEDELE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Jana PŘIKRYLA, živou a zemřelou rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Justínu POLÁCHOVOU, manžela a sourozence
		PODIVICE 11.00	na poděkování za 70 let života

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC SRPEN

1. Za všechny, kdo procházejí údobím vnitřních těžkostí a zkoušek, aby v Kristu nacházeli světlo a oporu, které je povedou k odhalené opravdovému štěstí.
2. Za Církev v Číně, aby vydávala svědectví o stále větší vnitřní soudržnosti a tak působivě a viditelně ukazovala své spojení s Petrovým nástupcem.
3. Aby Bůh žehnal těm, kteří čas prázdnin a dovolené prožívají ve službě druhým.

FARNÍ INFORMÁTOR, XIII. roč., týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božím požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks =15,-Kč/ks. Ve formátu pdf na www.pustimer-farnost.cz.

K VĚTŠÍ CTI A SLÁVĚ BOŽÍ

(zamyšlení Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka, S.I., čestného občana Pustiměře)

„Sláva, sláva na výsostech Bohu – nad Betlémem pěli andělé a ten zpěv se podnes nad oblohu povynáší k Pánu vesele.“ Často nám zaznívají v kostele tato slova oblíbené mešní písně. Výraz „sláva“ se stále vrací v liturgických textech. Mnohé z nich končí tzv. doxologií: „Sláva Otci i Synu i Duchu svatému, jako bylo na počátku, nyní i vždycky a na věky věků, amen.“ Ale v jazyku každodenního života nezní výraz „sláva“ tak vznešeně. Naopak snadno pohrdneme člověkem, o kterém se říká, že hledá stále svou vlastní slávu. Marná sláva je falešná, ale nakonec se shodnou modří lidé v tom, že všechna sláva vede k marnosti. Chceme-li se tedy o jistých výrazech dohodnout, musíme si nejprve povědět, co svými slovy chceme říci.

Filologicky má slova sláva stejný kořen jako slovo. Slavný je tedy ten, o kom se mluví. Staroslověnsky je slovo *glagol*, to pak má stejný kořen jako latinské *gloria*. Je tu tedy stejná souvislost s mluvením. V řecké liturgii slyšíme jiný výraz: „*Doxa sou, Kyrie*, sláva tobě, Pane!“ *Doxa* pochází od slovesa *dokeo*, tj. to, co se zdá, co se navenek jeví. Taková sláva má ovšem ještě pochybnější hodnotu. Chceme-li dát hlubší, vážnější význam výrazu „sláva Boží“, musíme zajít k Písmu svatému, protože odtud se dostal do našich modliteb. Hebrejsky se sláva řekne *kabod*. To pak znamená především to, co má váhu, co je důležité pro život. Historie Starého zákona ukazuje na každé stránce, že to je především dobrý poměr k Bohu. Když Izraelité zachovávali věrně jeho příkazy, vítězili ve všech bojích, porazili i mocné odpůrce a tím „se sláva Boží šířila po vsi zemi“.

Nejevilo se to ovšem vždycky stejně. Nejokázalejší projev byl z tohoto hlediska hned na počátku při vysvobození z egyptského otroctví podivuhodným přechodem Rudým mořem. Bylo to předobrazem vývoje dalšího, novozákonního. Ježíš musel přejít „Rudým mořem“

svého utrpení, aby tak vešel do své slávy, kterou je instalace Božího království, sláva vykoupení celého světa a sláva Otce, Syna i Ducha svatého. Křesťané, kteří to mysticky prožívají ve svátosti křtu, jsou povoláni, aby i oni ve svém životě vydali svědectví slávě Boží.

Je to povolání velmi aktuální v dnešním světě. Znamená-li, jak jsme řekli, sláva totéž co důležitost, pak musíme přiznat, že se v dnešním světě považuje tisíce věcí za důležitější, než je myšlenka a zájem o Boha. Mohu to ilustrovat docela nepatrnou událostí. Když jsem po první světové válce začal chodit do školy, přinesl jsem první školní vysvědčení. Byli na něm známky z různých předmětů. Na prvním místě bylo náboženství. Bylo to však už jenom dědictví staré slávy. Brzy na to se známka z náboženství přesunula na poslední místo a nakonec zmizela docela. Jde tu o malou formalitu, ale ta prozrazuje všeobecnou mentalitu. Je jenom dnešní? V době sv. Ignáce z Loyoly, tj. na počátku novověku, bylo náboženství ještě veřejně vyhlášeno za nejdůležitější prvek v životě. Ale dobře víme, že lidé nepovažují za opravdu důležité to, co se veřejně hlásá. Sv. Ignác měl mnoho důvodů, aby si po svém obrácení vybral jako vedoucí heslo: „všechno k větší slávě Boží“ (*ad maiorem Dei gloriam*). I on sám totiž v mládí dával přednost své vlastní kariéře. Životní zkušenost a Boží milost jej přiměli k tomu, aby řadu svých hodnot přehodnotil.

A dostalo se mu v tomto směru i zvláštního vidění. Je známo z jeho životopisu, jaký nečekaný vliv na něho měla četba životopisů svatých. Vzal ji do ruky jenom z nudy, když ležel raněný po bitvě. Ale ta četba se mu stala objevem: existují lidé, kteří svět hodnotí jinak, než jak to dělal on sám a jeho okolí. To na něj tak zapůsobilo, že se snažil přeřadit své životní cíle i on sám. A právě v tomto úsilí, plném počátečních nejistot, se mu dostalo zvláštní posily viděním. Bylo to v době, kdy konal svá duchovní cvičení v Manrese, v osamělé jeskyni. Sedl si a zadíval se do údolí na říčku Cardoner. V tom okamžiku dostal náhlé osvícení. Neviděl nic, ale náhle pochopil všechno, co se týkalo jeho života a všechno se mu rozjasnilo: Bůh je opravdové světlo, které dává všemu takový smysl, že se všechno jeví nové. Zmínil se o tom zážitku ještě i třicet let později těmito slovy, která zapsal jeho společník: „Je nemožné vysvětlit všechny podrobnosti, které tehdy pochopil, bylo jich mnoho. Dá se jenom říct, že se mu dostalo takové jasnosti v mysli, že se s tím nedají srovnat všechny ostatní milosti. Všecko, co poznal víc než v 62 letech života, mu nepřipadalo tolik, jako to, co získal v tehdejší okamžiku.“ Jinými slovy, bylo to zjevení slávy Boží. V denním životě je to zjevení zastíněno, nepřisuzujeme Bohu tu důležitost, kterou opravu má. Musíme tedy postupně opravovat, stále usilovat o „větší slávu Boží.“

Falešná vidění odcizují konkrétnímu životu, naopak pravá osvícení Boží se do života promítají. Ignác pochopil, jaký je smysl duchovních cvičení, která dělal on sám a do kterých uváděl druhé: vážně se umět zamyslet nad tím, co je právě v tom okamžiku nejdůležitější. Nedá se to stanovit jednou pro vždy. Proto ani později, když založil řád, který by sloužil církvi a bližním, nechtěl Ignác dopodrobna stanovit, co vlastně mají jeho společníci dělat. Musí stále pozorovat znamení doby a uvažovat o tom, co je právě v tom okamžiku nejdůležitější. I z hlediska lidského tuto schopnost nazýváme moudrostí, rozvážností, jasností mysli. Moudře zvolí cestu ten, kdo ví, kam vede. Od Boha všechny cesty vyšli a k Bohu všechny vedou. Duchovní moudrost je umět najít tu nejpřímější. I ve studiu nejlíp prospěje ten, kdo umí při četbě knih zachytit to, co je v nich hlavní, nač se budou ptát u zkoušek. Tím užitečnější je tento postoj při četbě knihy života, který má být zjevením slávy Boží, den ze dne větší a větší. Poslední zkouška bude univerzální rozvinutí té jasnosti, které se dostalo Ignáci při pohledu na tekoucí říčku: zjevení slávy Boží.

Genová kard. Spindler s. j.

+ Giovanni Coffa N.A.

PUSTIMĚŘ • 6. – 14. 6. 2007 • ROMA

„Místo, kde slavíme tuto eucharistii je jistým způsobem spjata s celou genealogií posvátných míst, k nimž se vypravujeme. Při této eucharistii se proto chceme obrátit na nebeské patrony, aby nejenom provázeli naše putování svou ochranou, ale aby nám také dali poznat bohatství těchto míst“.

„Tento chrám je zasvěcen sv. Benediktovi, Oci západního mnišství, Patronu Evropy: Svatý Benedikte, vypravujeme se do tvého rodného kraje. Provázej nás, abychom dokázali číst ve stvořeném světě to, cos dokázal ty v rodné Umbrii. Národy, k nimž jsi přicházel ty a později tvoji synové, jsi naučil posvěcovat čas modlitbou. 'Ora et labora', tato dvě slova 'modli se a pracuj', jako by byla stále nově se odvíjejícím časem. Dej nám, jenž jménem jsi 'požehnaný'(benedictus), abychom i my, na místech tak posvátných, dosáhli Božího požehnání.

„Na tomto místě se setkáváme s jedním z největších duchů středověku: sv. Františkem z Assisi. K tobě, Františku, se obracíme s prosbou, abys nás naučil vážným rozhodnutím. Zakrátko staneme u tvého hrobu v Assisi. K tobě upírají svůj pohled národy i vzdálené kontinenty, aby hledaly poselství míru. Dej, ať naše přítomnost ve stínu Porziuncoly, ve stínu baziliky Panny Marie Andělské dá i na nás spočinout Božímu milosrdenství, jež očišťuje lidská srdce. Vždyť právě na tomto mís-

tě jsi prosil ty sám: 'Pane, Ježíše Kriste, tolik si přeji všechny přivést do nebe'.

Na tomto místě vyznáváme víru katolické Církve, víru Petra, Pavla i toho, jemuž dnes Bůh vložil do rukou klíče Božího království. Kéž na vaši přímlovu, svatá Knížata apoštolů, dokážeme ve velkoleposti míst, jež vyrostla nad vašimi hroby, číst cesty Boží prozřetel-

nosti. Vždyť tím největším není to, co ohromuje zrak, ale tím největším je bohatství, které Bůh vložil do srdce člověka, je člověk sám.

Stojíme před Tebou, Pane Ježíši Kriste. Před tvou svátostnou přítomností poklekneme při první eucharistii v katedrále v Orvietu, v kapli svatého Korporálu. 'Já jsem s vámi po všechny dny, až do skonání věků. Ty, Chlebe života, Ty, Chlebe

Ručně, zlatem zdobená amfora s emblémem poutí: dar Mons. Coppovi a kardinálu Špidlíkovi (umělecké dílo paní Miklášové ze Slovácka)

poutníků, buď i našim pokrmem na této cestě i na cestách našich životů.

(z homílie při eucharistii v chrámu sv. Benedikta v Pustiměři, 6. 6. 2007)

Poutníci odcházejí z chrámu s „mušlí“ poutníků: keramickým hrnkem s emblémem poutí

KATEDRÁLA V ORVIETU

JEDEN Z NEJÚCHVATNĚJŠÍCH MONUMENTŮ ITALSKÉHO UMĚNÍ, V NĚMŽ ARCHITEKTURA, SOCHAŘSTVÍ I MALÍŘSTVÍ, V HARMONICKÉ SYNTÉZE PĚJÍ SVÉ 'AVE VERUM CORPUS'

*„Ve čtvrtek jsme po šťastné cestě v Orvietu v překrásné katedrále o slavnosti Božího Těla v kapli Sv. Korporálu, slavili mši sv. a po ní se odebrali na prohlídku okolí.“
(Dagmar Chyťová z Pustiměře)*

*„Naše první zastávka byla v Orvietu, nádherné bazilice, která je zasvěcena Mariině Nanebevzetí, kde jsme v kapli Sv. Korporálu slavili naši první mši sv. Tato kaple zde uchovává tajemství víry, které tu připomíná korporál zbrocený krví Pána Ježíše, ke kterému došlo zázrakem v nedaleké Bolseně.“
(Marie Rozehnalová z Pustiměře)*

*...Skvosty lidské práce v majestátných katedrálách. Tam člověk přestane přemýšlet nad svými starostmi a bolestmi a vžívá se do života světců a světic, u kterých jsem stála s otevřenýma očima i srdcem ...“
(Jindřiška Šarochová z Pustiměře)*

„Pán Ježíš právě tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky, rozlámal ho a řekl: "Toto je moje tělo, které se za vás vydává. To číňte na mou památku." Podobně vzal po večeři i kalich a řekl:

*"Tento kalich je nová smlouva, potvrzená mou krví. Kdykoli z něho budete pít, číňte to na mou památku." Kdykoli totiž jíte tento chléb a pijete z tohoto kalicha, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.“
(1Kor 11,23-26)*

Eucharistie o slavnosti Corpus Domini
v katedrále v Orvietu,
v kapli sv. Korporálu

Nejpodstatnější byla pro mě osobní setkání

(Dagmar Přikrylová z Pustiměře o Peregrinatio ad limina apostolorum)

Vracím-li se ve vzpomínkách k prvním červnovým dnům letošního roku, musím přiznat, že má mysl je doslova naplněna událostmi. Co vzpomenout nejdříve? Orvieto s kaplí sv. Korporálu, Assisi – rodiště sv. Františka, baziliku Panny Marie Andělské? A konečně věčné město Řím s jeho

překrásně zdobenými chrámy stavěnými k počtě Boží? Každé z těchto míst na mě silně zapůsobilo. Vynořují se mi z paměti střípky míst, které hlouběji oslovily moje srdce – modlitba u hrobu papeže Jana Pavla II.; těžko lze postihnout slovy, co člověk v takových chvílích pociťuje. Kaple Quo Vadis, kde sv. Petr při odchodu z Říma potkává Pána Ježíše, který naopak míří k městu, aby se tu dal znovu ukřižovat... A také modlitba v Kalistových katakombách za lid v rodné zemi našeho průvodce – Číně. Porfýrový kruh v bazilice sv. Petra spjatý s naší zemí, neboť na něj poklekl sám Otec vlasti Karel IV. (stejně jako ostatní římské císařové při své korunovaci). Právě u něj si člověk uvědomí pomíjivost svou, říší, systémů, věků...ale zároveň tuší neviditelnou nit svého spojení s minulostí a také jistotu své existence v tomto čase, ve společenství církve, kterou „...brány pekel nepřemohou“.

Ale musím se přiznat, že nejpodstatnější byla pro mě osobní setkání. Na prvním místě musím vzpomenout úžasnou osobnost J.E. Tomáše kardinála Špidlíka. Jeho obrovskou vzdělanost, hlubokou moudrost a snad nevyčerpatelný zdroj humoru. Kdykoliv si v duchu vzpomenu na jeho vyprávění, přistihnu se přitom, že se usmívám. Jsem hrdá na to, že právě tento člověk, jehož dílo je ceněno po celém světě, se stal čestným občanem Pustiměře.

Nemohu opomenout J.E. arcibiskupa Giovanniho Coppu. Vždyť právě z jeho rukou jsem před deseti lety přijala svátost křesťanské dospělosti – biřmování. A právě on nás přivítal ve velkolepé vatikánské bazilice, kde pro nás u hrobu sv. Petra sloužil mši svatou.

Mé srdce děkuje Bohu i při vzpomínce na Vás, kdo jste byli mými spolupoutníky. Příklad Vaší víry byl pro mě velkým povzbuzením a posilou do dalších dnů.

Na závěr chci připojit velké poděkování našemu duchovnímu otci Josefu Beníčkoví. Jen nepatrně tuším, kolik práce mu musela dát příprava tak naplněného programu. Vždyť díky němu jsme se na tuto pouť mohli prostřednictvím Farních informátorů připravovat již od začátku roku. Otče Josefe, za celou naši rodinu vřelě díky!

/pokračování příště/

LÁSKA A PŘIKÁZÁNÍ

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka, S.I., čestného občana Pustiměře)

PEREGRINATIO AD LIMINA APOSTOLORUM:
památné okamžiky s kardinálem Špidlíkem
v zahradě jeho římské rezidence – Centra Aletti

Problém lásky a přikázání se řeší teoreticky. Na konkrétním příkladě však lépe vidíme jeho životnost. Jeden švýcarský časopis předložil k posouzení tento případ. Jsou dva mladí manželé. Ona měla přísné katolické vychování, on je naopak laxnější.

Ale vycházejí spolu dobře, rodina je šťastná. První vážný rozpor vznikne, když má přijít na svět třetí dítě. On je zásadně proti tomu, chce, aby se „dalo pryč“.

Ona se ovšem brání, poukazuje na to, že si to nemůže srovnat ve svědomí, protože to je přímo proti přikázání církve. On jí vyčte, že je fanatička, že to je přece běžná věc. Nakonec pak z něho vyhrkne ostrá výčitka: „Když ti záleží víc na církevní výchově než na mě, tak sis mě neměla brát a nemůžeme spolu žít!“ Konflikt je tedy velmi vážný. Pisatel, který případ uvedl, jistě není ojedinělý, pak klade otázku: „Co je v tomto případě víc, láska k muži nebo přikázání zakazující přerušování těhotenství?“

Moderní katoličtí moralisté si opravdu často kladou tuto otázku: Co je víc, láska nebo přikázání?

Zdá se, že v duchu evangelia nemůže být pochybnosti o tom, co je přednější. Vždyť křesťanská dokonalost je v lásce, láska je souhrn všech přikázání. Kdo mnoho miluje, tomu se dokonce i mnoho odpustí (Lk 7, 47). Ježíšovy časté spory s farizeji pěkně osvětlují tento primát lásky. Co pomůže zachovávat Zákon do posledních podrobností, když se zapomene na to, co je jeho cíl.

Moderním moralistům se zdá, že tento duch starého farizeismu se pořád ještě vyskytuje i mezi křesťany. Sestavily se příručky křesťanské morálky, plné příkazů a zákazů, ty pak se bezohledně aplikují na život. Tak se pak často stává, že se „zachovává přikázání“ a přitom hrubě porušuje láska k bližnímu. Kdyby nebylo nebezpečí farizeismu skutečně stále aktuální, jistě by o těchto sporech Ježíšových nepsal tolikrát v evangeliu sv. Jan, jeden z

hlavních hlasatelů lásky Boží k lidem a lásky bliženské. Proto i my dnes se musíme stále učit a růst v poznání, že cíl všeho života je láska a že láska je tedy „více než přikázání.“

Proč se tedy o této samozřejmé pravdě stále ještě diskutuje? Nejhrubší a nejnebezpečnější omyly pocházejí ze špatného pochopení nejkrásnější pravdy, z povrchního a mechanického aplikování vzácné zásady.

Boj Ježíšův proti farizeismu směřoval k obnovení jednoty mezi přikázáními Zákona a láskou Boha, který Zákona dal. Obojí totiž patří k sobě. Není možné zachovávat příkazy bez lásky. Je však možné milovat bez přikázání?

Ti, kteří se odvolávají na zásadu, že „láska je více než přikázání“ myslí, že v případě konfliktu je potřeba dát přednost první a hlavní hodnotě, tj. lásce. Případ, který uvedl švýcarský časopis, by se pak rozřešil v tomto smyslu. Je důležitější zachovat lásku k muži, a proto může žena připustit nedovolený zákrok. Ví sice, že je to proti přikázání, nesmíří se s tím, že by to bylo dovolené. Ale v daném případě uzná, že menší hodnota ustoupí hodnotě větší! Toto řešení skutečně navrhl ten, kdo případ v časopise uvedl. Zdá se logické, tolerantní, mající smysl pro život. A přece tu jde o hrubé a smutné poblouznění v základních životních principech křesťanské morálky. Chce se překonat farizeismus a vlastně se v základech obnovuje. Máme-li se rozhodnout mezi láskou a přikázáním, zase jsme oddělili od sebe to, co Kristus výslovně prohlásil za nerozlučitelné: „Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání“ (Jan 14, 15; 1 Jan 5, 3).

Hlavní potíže je tedy v pojmu lásky. Užíváme toho výrazu na každém kroku a jsme si příliš jistí tím, že víme, co znamená. Tu pak je zdroj nedorozumění a pomatení. Podle sv. Jana láska je Bůh (1 Jan 4, 16), ten pak je stvořitel světa a původce jeho řádu, autor Starého i Nového zákona. U něho je vrchol svobody, ale on je i absolutní nutnost, která se odráží v řádu fyzickém i mravním.

Člověk, který chce milovat Boha a bližního tedy nemá na vybranou, chce-li nebo nechce-li zachovávat Boží přikázání. Milovat znamená chtít dobro, jednat správně, mravně. Morální hodnota se jeví jako povinnost, nebo máme-li užít výrazu Kantova, je to kategorický imperativ. Člověk, který vidí, že je něco dobré a něco zlé, nemá na vybranou v tom smyslu, že by se mohl stejným právem rozhodnout pro jedno nebo pro druhé. Dobro se konat musí. Člověk nesmí zabít druhého. Proč? Teoretikové etiky se ptají, odkud se ta nutnost vzala. Věřící člověk řekne: „Bůh tak nařídil, je to Boží přikázání.“ I Boží příkazy jsou však logické, mají svůj důvod. Nutnost konat dobro se odůvodňuje tím, že žádný dobrý skutek není osamocený, izolovaný, ale má vztah k celkovému řádu. K tomuto zjištění došli především starověcí myslitelé i středověcí scholastičtí filosofové. Svět je krásný, protože je kosmos, to znamená řád, pořádek. Člověk pak je mikrokosmos, svět v malém Je obrazem celého vesmíru a i naopak ve vesmíru se odráží lidské jednání. Zlý skutek je proto v pravém smyslu světová katastrofa, porušení všeobecného řádu, rušení pokoje, míru.

Pořádek pak je zákonitý. Mravní řád se vyjadřuje v přikázáních. Ten, kdo překračuje jedno z nich, narušuje celek, působí nepokoj, zmatek, škodu, zkázu. Jak by to mohl udělat ve jménu „lásky“?

Co tedy říci o uvedeném konkrétním případě? Není tu skutečně rozpor mezi láskou k muži a přikázáním nezabíjet nenarozené dítě? Máme-li mluvit správně, uijme těchto výrazů lépe. Je tu skutečně konflikt, ne však „mezi láskou a přikázáním“, ale mezi dvěma různými příkazy, tedy mezi dvěma výrazy lásky. Jde tu o povinnost k muži a o povinnost k dítěti. Obojí je část jedné lásky, která tvoří a udržuje rodinu.

POUŤ U SVATÉ ANNY V PUSTIMĚŘI

Máme-li se na prahu nového milénia zamyslet nad poutí u sv. Anny v Pustiměři, je třeba sestoupit ke zdroji, z něhož vyvěrá pramen života, jenž z tohoto místa vytvořil tradici, po generace předávanou, a jejímiž nositeli se dnes stáváme i my.

Vrcholem slavné pustiměřské minulosti bylo založení ženského kláštera řádu sv. Benedikta. Jeho zakladatelem byl olomoucký biskup Jan zvaný Volek (1333-1351), nemanželský syn krále Václava II. Zakládací listina pochází z 30. září 1340. Klášter byl zasvěcen *Dětství Ježíše Krista a jeho Matky Marie*. Z kláštera sv. Jiří v Praze byly uvedeny do Pustiměře benediktinky a první abatyší se stala Eliška, vlastní sestra zakladatelova a příbuzná Karla IV., který je prvním dárce kláštera, který měl být trvalým a slavným památkem pro spásu duše Elišky Přemyslovny, matky Karla IV., který si přál povždy se

nazývat zakladatelem tohoto kláštera spolu s biskupem Janem, jehož nazývá „*proavunculus*“, tj. strýc matčin, bratr babiččin. Tady našel roce 1351 místo posledního odpočinku i sám zakladatel kláštera, biskup Jan VII. („*přijímím Volek, syn Václava, krále českého, dvacátý třetí v seznamu biskupů, nastoupil po Jindřichovi, brzy pak z horlivosti náboženské vybudoval nemalým nákladem ženský klášter v Pustiměři a obdaroval jej hojnými důchody, nad to velkolepě ozdobil stříbrnými nádobami a zařízením. Tam byl slavný a zbožný biskup pohřben s neobyčejnou okázalostí a nádherou*“ – podle Augustina Olomouckého /+1513/). Jeho epitaf končí slovy „*honorat non tumulus cineres, sed cinis ipse locum*“, tj. „popela jeho nezdobí náhrobek, nýbrž sám popel je ctí místa“ /zem. archiv v Brně, Cerr. II. 406.248a/. Klášter se díky svému zakladateli těšil i zvláštní přízni papežů, takže např. od papeže Klementa VI., který jej vzal pod apoštolskou ochranu, se mu dostalo velmi výjimečného a na Moravě ojedinělého privilegia, totiž práva tzv. „zlaté mše“, kterou mohl kněz sloužit v klášterním kostele za soumraku na Bílou sobotu.

Tak se poselství otce západního mnišství - '*ora et labora*' (modli se a pracuj), stalo součástí dějin místa, jehož osídlení sahá až do období Velké Moravy. Klášter pustiměřský spatřoval naplnění tohoto poselství v tom, co je v lidském životě nejkřehčí a současně nejzávažnější, totiž v tajemství "*dětství*". Zasvěcení kláštera Ježíšovu a Mariinu dětství to jasně vyjadřuje. Pouze z církevní tradice, z protoevangelia sv. Jakuba, se dovídáme jména

rodičů té "kterou budou blahoslovit všechna pokolení"- Jáchyma a Anny. Jakou vnitřní krásou asi vynikala ta, jejíž jméno-Anna v hebrejštině znamená "půvab, krásu", a které bylo svěřeno tajemství života "ženy oděné sluncem"?

Nahlédnout do tohoto tajemství znamená odhalit pravdu o hloubce každého lidského života a odpovědět tak na výzvu, která je vyryta u kolébky naší evropské civilizace na delfské věštírně: "Gnothi sé autón" (poznaj sám sebe). Krása, co dokáže vidět jednoho ve druhém je intuicí, která "zachraňuje svět". V čem spočívá tajemství této krásy, tohoto vidění? Láska, jež dává zaslechnout v životě milujícího tlukot srdce milované bytosti. U sv. Jáchyma a Anny nacházíme právě tento výraz krásy, otevřené sebedarování i naslouchání. Jejich láska nebyla uzavřeným objetím, ale touhou po stále hlubším růstu a naplnění. V této lásce se dávná staletí stýkají se slovy proroků. Čas už není pomíjivým tokem nezapomenutelných okamžiků, ale stává se věčnou pamětí, kdy skrze Marii věčné Slovo lidstvo z údolí slz vykoupí. To je stále živé poselství, které do naší současnosti zaznívá z hlubin pramenů.

Historická zastavení na posvátných místech v Pustiměři

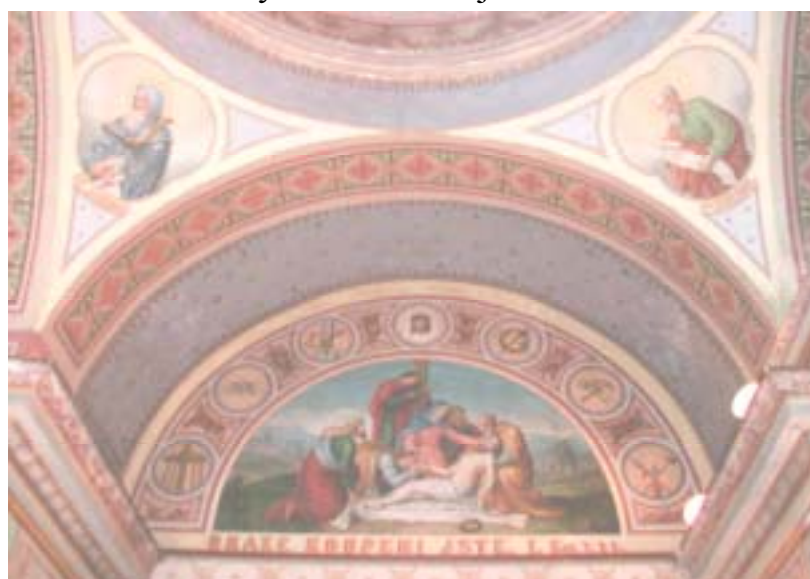
TORZO ROTUNDY SV. PANTALEONA /nad kaplí/. Jejím zakladatelem byl zřejmě

olomoucký biskup *Jindřich Zdík* (1083-1150) - "Sloup a světlo Čech a Moravy za dnů svých, jemuž ve zbožnosti a čestnosti neměla Morava podobného biskupa". Zasvětil ji byzantskému lékaři, sv. Pantaleonovi, původem z proslulé Nikomédie v Bythýnii (dnešní Izmir v Turecku), jenž - jak praví legenda, - dokázal léčit všechny nemoci (řecky 'Pante-leimon', 'plný milosrdenství'), a pro svou víru zemřel jako mučedník za Maximiánova pronásledování. K této mocné přítomnosti Boha v jeho svatých se obrátil Jindřich Zdík právě ve chvíli, kdy těžká nemoc ztrpčovala poslední léta jeho života. Stavbou pustiměřské rotundy sv. Pantaleona světil církvi své diecéze znamení hluboké víry ve společenství svatých. Později se rotunda stala farním kostelem (do r. 1340) a po založení kláštera benediktinek, klášterní kaplí. Koncem XIV. století byl postaven kostel nový, jak o tom svědčí listina z 15. září 1395, v níž papež Bonifác IX. uděluje

odpustky každému, kdo navštíví kapli sv. Pantaleona v klášterním kostele nebo něco pro ni obětuje. Klášter byl zrušen brevem Sixta V. (27. září 1588) a ke zrušení rotundy sv. Pantaleona došlo za Josefínských reforem v druhé polovině 18. století. Po více než dvou staletích, v jubilejním roce 2000 - na který připadalo i 850. výročí úmrtí zakladatele této první pustiměřské svatyně - se zde poprvé v novodobé historii slavila eucharistie pod širým nebem a od té doby se zde každoročně uděluje svátost nemocných. Vědomí tohoto posvátného místa ožívá i o průvodech Božího Těla, odtud směřuje požehnání ke všem nemocným, trpícím a těm, kdo nežijí sami sobě ani sami sobě neumírají.

KAPLE SV. ANNY. Na její obnově se měl podílet už biskup Jan VII. V roce 1635, poté, co vyhořel farní kostel byla zničena i tato kaple, která s ním byla těsně spojena. Obě posvátné stavby nechal ještě krátce před svou smrtí obnovit František kardinál Ditrichštejn. Od roku 1687 byla svatoanenská úcta spjata s Bratrstvem sv. Anny, díky němuž začala i tradice slavných poutí. Kaple se tak stává poutním chrámem. Fresky na stěnách jsou

'*Biblia pauperum*'. Vyprávějí dějiny spásy od prvního pádu, až k vykupitelské oběti Ježíše Krista. Fresky Jakubova a Pseudo-Matoušova apokryfního evangelia dávají číst úchvatné dějiny svatých rodičů Panny Marie, Jáchyma a Anny. Od velkorysosti a štědrosti života starozákonních spravedlivých, přes tíživý úděl 'Bohem opovržených', za jaké je pokládali lidé proto, že neměli děti, až k vroucí modlitbě, v níž se jim dostává poznání jedinečného

povolání, které jim svěřila Prozřetelnost: být rodiči Matky Božího Syna. Modlitba vskutku pozvedá náš pohled k nebi, k tajemství Trojjediného Boha. Tato hluboká pravda promlouvá z kupole sv. Anny, z níž zaznívá Slovo ústy proroků, evangelistů i učitelů Církve. Jako u sv. Jáchyma a Anny, a především u Panny Marie se i v nás má stávat tělem, aby tak celé tvorstvo dospělo do plnosti Kristovy. Obnovená kaple sv. Anny se tak obrací s výzvou k osobní obnově každého, kdo jako poutník směřuje k údělu, jenž Bůh připravil těm, kdo ho milují. Na této cestě provázelo svatoanenské poutníky Velkého Jubilea 2000 *Apoštolské požehnání* Jeho Svatosti, Jana Pavla II.

CHRÁM SV. BENEDIKTA¹. Základní kámen stávajícího farního chrámu, zasvěceného otci západního mnišství a patronu Evropy byl položen v roce 1900. Posvěcen byl 27. dubna 1902 olomouckým arcibiskupem Theodorem Kohnem. Na tomto posvátném místě se podepsala i válečná léta XX. století – jejichž stopy jsou patrné na klenbě dodnes.

Po pádu největší tragédie lidstva, barbarského komunizmu, který našel úrodnou půdu právě v tomto kraji a jehož důsledky dodnes nevymřely, se tento chrám stal svědkem poselství naděje, které zaznělo z úst nezapomenutelného olomouckého arcibiskupa Františka Vaňáka, jenž o svatoanenské pouti roku 1990 opakoval slova papeže Jana Pavla II k českému národu: *"Stavte na Kristu, úhelném kameni, společnost a kulturu budoucího věku"*. V duchu Ježíšovy velekněžské modlitby *'perchè tutti siano una cosa sola'* - 'aby všichni byli jedno' hostil chrám sv. Benedikta mezinárodní setkání s mládeží italské farnosti Case di Malo. Ke kořenům slovanské spirituality dopřál sestoupit v roce 1992 prof. Tomáš Špidlík, jehož papež Jan Pavel II. jmenoval v roce 2003 kardinálem. *„Bud'te Kristovi jako on je váš“*, tato výzva zněla v roce 1997 k jednatřiceti břimovancům z úst prvního papežského nuncia v České republice, arcibiskupa Giovanni Copsy. Jeho Eminence, Tomáš kardinál Špidlík, zavítal znovu do Pustiměře 6.-7. srpna 2005: zde slavil eucharistii, požehnal obnovená sousoší a převzal čestné občanství. V kapli Redemptoris Mater ve Vatikáně pak svým spoluobčanům – účastníkům Peregrinatio ad limina apostolorum, letos v červnu přiznává:

PEREGRINATIO AD LIMINA APOSTOLORUM:
s Tomášem kardinálem Špidlíkem v kapli
Redemptoris Mater v papežském paláci ve Vatikáně

„Žijeme v době obrazů, bohužel lidé neumějí obrazy číst a umělci si odvykli vyjadřovat v obrazech hluboké pravdy víry. Náboženství bylo od počátku spojeno s uměním; je třeba tuto tradici obnovit, aby se uskutečnilo proroctví Dostojevského, že 'krása spasí svět'.“

¹ Výška věže 44,5m; rozměry chrámu: délka 46m; šířka 18,5m.

MODLITBA ZA OBRŽENÍ MILOSTI NA PŘÍMLUVU BOŽÍHO SLUŽEBNÍKA PAPEŽE JANA PAVLA II.

**Ó Nejsvětější Trojice,
děkujeme ti, žes církvi darovala papeže Jana Pavla II. a dala v něm zazářit
něžnosti svého otcovství, slávy Kristova kříže a jasu Ducha lásky.
Svou bezmeznou důvěrou v tvé nekonečné milosrdenství
a v mateřskou přímluvu Panny Marie
nám zosobnil obraz Ježíše, Dobrého Pastýře
a ukázal nám tak svatost jako vysoké měřítko řádného křesťanského života,
jako cestu k dosažení věčného společenství s tebou.
Na jeho přímluvu nám podle své vůle
uděl milost(vložit svou prosbu o uzdravení duše či těla), o kterou vroucně prosíme,
v naději, že bude brzy přiřazen k počtu tvých svatých.
Amen.**

S církevním schválením
Kardinál CAMILLO RUINI
Generální vikář Jeho Svatosti pro Římskou diecézi

J. E. Mons. Giovanni Coppa, Apoštolský nuncius a čestný občan Drysic při eucharistii u hrobu sv. Petra

Stisk rukou s papežem Benediktem XVI. při středeční generální audienci na náměstí sv. Petra

J. E. Tomáš kardinál Špidlík, S.J., čestný občan Pustiměře: při eucharistii v bazilice sv. Klementa (vlevo) a u hrobu sv. Cyrila

Přijměte pozvání na
POUŤ U SVATÉ ANNY V PUSTIMĚŘI

SOBOTA, 28. ČERVENCE 2007

18.00h – mše svatá

Mgr. Marcel Javens,
farář – Vysoký a Blatná

NEDELE, 29. ČERVENCE 2007

7.30h – farní mše svatá

9.00h – poutní mše svatá

Mgr. Miroslav Hráček, farář – Srbský Újezd

10.30h – hlavní mše svatá

Ing. ThDr. Lucie Beletová, OSA,
opava – Augustiniánské oporový
ústředí – Trnávka na Starém Pevě

**14.30h – Te Deum,
svatostnné požehnání
a rozloučecí poutníky**

